

Budapestre vonatkozó újságcikk

Osztályozás

9.439

Szerző:

Cím: *A harmincketteseket áthelyezték*

Hely

Idő

1917

Személy

Forrás:

Budapesti Hírlap

Helyezés

Bp.

(Hely)

1917 VI/24

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

A harmincketteseket áthelyezték.

— Levél a szerkesztőhöz. —

Budapest, jun. 23.

Tisztelt Szerkesztő Ur, a pesti aszfalton járva, tegnap a délutáni órákban, nem tűnt-e föl önnek az a sok lelógó bakaorr, az a sok szomorú bakaarc, az a sok csalódott nézésű, révedező bakatekintet? Nem tűnt-e föl, hogy a tegnapelőtt is látott, ma erősen ezüstös katonafej mintha azon az egyetlen délutánon teljesen fehérre öszült volna; nem tűnt-e föl, a zsufolt villámosra ülve, hogy a sok sápadt pesti fiu milyen kapkodva dugja össze fejét, hogy olykor milyen kapkodva szalad ki a szájukon egy-egy ijedt, suttogó szó: „Megyünk“ . . . „Halasra“ . . . „Cseheket hoznak a helyünkbe“ . . .

Tegnap még csak beszéltek . . . Ma már bizonyos . . .

„Megyünk!“ Istenem, ezt a szót hallottuk már elégszer és a ki kimondta, sohse tudta: vajjon viszsza kerül-e onnan, élve, a hová megy. S a „megyünk“ azért mégis mindig vidám volt, — hetykén bilent meg a kis sapka és nem sóhajtvá, de — legfeljebb új nótára nyílt a száj: „ . . . Készen áll

már a század. Ölelem a babámat . . .“; virágosan, dalolva haladt a mars, lengett a zászló. — mindenki tudhatta, már messziről, a pesti fiuk mennek.

Most nem a frontról van szó. Most „csak“ Halasra „megyünk“ És suttog a szó, elhal a nóta, pántlika sincs a sapkán . . . az „öreges“ összenéznek s a gyöngébb szívük szeméből kibuggyan a köny is.

Minek arról sokat beszélni, hogy mi nekünk, pesti testvéreim, ez a sokszor kicsufolt, füstös, poros város. Hogy mi a Városliget; hogy mi sajnálni való, hogy mit szeretünk nyáron a folyós aszfalton, csorba gránitkockákon, az arcunkat sápasztó kávéházakon; minek tiz szónál többet vesztegetni arra, hogy mi nekünk Pest, hogy mit szeretünk, mi Pest, tel, ha azt elveszítjük. Kinevetik a fájdalmunkat s nem értik meg a könyünket, melyet hiába igyekszünk eltitkolni, ha majd vonatunk kirobog a köbnyai pályaudvarról s fájó tekintetünkkel hiába keressük a messzi házak tömkelegéből rémséges kaszárnyánkat, a honnét kivertek bennünket, melyet elátkoztunk százezerszer, s a melyet mégis úgy szeretünk, mint az édes anyánkat.

Ma még keseregünk, holnap még fájni fog — s

holnapután már újra csak a régi mindig-vidám pesti fiuk leszünk: — higgyétek el, fiuk, nem érdemes ezen keseregni.

Mi lesz azonban az „öregesekkel“, tisztelt Szerkesztő ur, a családapákkal, főleg pedig a kereskedőkkel, kik — bár kinnal-bajjal — de mégis csak elvezették valahogy, mint katonák is, az útjelüket? Méltóztatik-e tudni, tisztelt Szerkesztő ur, hogy a budapesti kereskedőknek hány százaléka katona? S lehetne-e tudni, hogy mi fog történni ezekkel a „kereskedő“ katonákkal, nem is, a katonák családjával, nem is, az útjelükkel, nem is: a vásárló közhatalommal, nem is, az útjelükkel, nem is: a házi ezred? Erről már inkább lehetne csevegni. S mit szól mindehöz a nép barátja, tisztelt Szerkesztő ur!

Tisztelt Szerkesztő ur, a pesti aszfalton járva, ha feltűnik önnek a sok lelógó bakaorr, a sok szomorú bakaarc, a csalódott bakatekintet, ha méltóztatik látni idősebb urakat, kik egvébként szintén katonák, tisztelt Szerkesztő ur, ilyenkor jusson eszébe, hogy nem az általános titkos a nyavalyája a busulóknak, és ne felejtse el, hogy a háziezredet Halasra helyezték . . .

(f. e.)